

[Ebba Strange]

Ministeren gjorde opmærksom på i sit indlæg, at der udtrykkeligt i bemærkningerne stod, at klagerne nu fik lejlighed til mundtlig forelæggelse af deres sag for nævnet, og ministeren beklagede, at ingen havde bemærket det i første runde. Det vil jeg da godt gøre i anden runde, for det er en af de ting, som jeg synes er vigtig og værdifuld. Og jeg er enig med hr. Hagen Hagensen: jeg så også meget gerne, at det blev med en bisidder, sådan at klageren ikke føler sig alt for klemt i det selskab, han eller hun måtte være i.

Så vil jeg kommentere det ord, der er blevet brugt så mange gange, nemlig ordet »mistillid«. Det ligger ligesom i luften, at vi, der ønsker en anden sammensætning af disse lokalnævne, nærer en grundlæggende mistillid. Jeg vil godt sige, at det er ikke en grundlæggende mistillid, jeg går rundt og nærer, men jeg nærer et grundlæggende ønske om dels at fordele magten i dette samfund, dels at give almindelige mennesker en opfattelse af, at deres retssikkerhed er plejet på den bedst mulige måde, og det tror jeg bl. a. vi gør ved at sprede magten, ved ikke at samle organer sammen, der i den grad virker magtfulde, som disse gør. Det er en af grundene til vores ønske om en anden sammensætning.

Så vil jeg godt til allersidst gøre ministeren opmærksom på, at vi ved jo, at en justitsminister er politiets øverste myndighed, at en justitsminister er politiets minister, det har vi erfaret mange gange. Jeg vil godt gøre vores nye justitsminister opmærksom på, at han også er befolkningens minister.

Wilhelm (VS):

Jeg er ganske enig med hr. Hagen Hagensen i, at nogle af de eksempler, der har været nævnt, ikke har noget at gøre med folks optræden som politifolk. Selvfølgelig er det da interessant, hvis man kan påvise, at frekvensen af f. eks. bølgeoptræden eller whiskytyverier er særlig stor i en bestemt befolkningsgruppe, men det bør principielt ikke belaste de øvrige i den gruppe, ligesom vi, til trods for at det sikkert kan påvises, at frekvensen af skattesvindler er særlig stor blandt politikere, nok er nogle, der nødigt ville have, at det blev gjort til nærmest et karakteristikum for den erhvervsgruppe.

Justitsministeren begrundede, at man havde stillet forslaget sådan, at politiet stadig

væk er til stede, men altså blot fortaber stemmeretten, som næsten aldrig bruges, med, at det var meget hensigtsmæssigt og rimeligt, kunne jeg forstå, at den indklagede part havde disse gode muligheder for at fremlægge sit syn på sagen. Det er da også hensigtsmæssigt og rimeligt, men det, der er fantastisk skævt, og som alle ville stejle over, hvis man generaliserede det til retsplejen i øvrigt – som dette jo på en måde er en del af, for det blev taget ud af den almindelige retsplejelov for 7 år siden – var, at så har det simpelt hen den virkning, at kun den ene part skal have lov til at være til stede under selve retshandlingerne, mens den anden part nu – og jeg har læst bemærkningerne til denne bestemmelse – kan få lov til at møde op for en sekretær og redegøre for sin sag, eventuelt med en bisidder; det har man ikke engang taget med. Det er denne fuldstændig groteske skævhed, som stadig væk gør, at det er plat urimeligt, at den ene part har denne mulighed. Hvis et organ, der behandlede klager over politiet, med en rigtig, fornuftig, neutral og tillidvækkende sammensætning ønskede at høre disse parter og fandt behov for det, ville det jo kunne indkalde dem og give dem disse gode muligheder for at fremlægge deres sag. Og det kunne gælde begge parter. Men her har man altså automatisk den gode og rimelige og hensigtsmæssige adgang til at fremlægge sin vurdering af sagen, sin udgave af sagen, som justitsministeren taler for, men den anden part har ikke denne adgang. Det synes jeg er tilstrækkeligt til at sige, at dette er uacceptabelt og skævt. Det er ikke noget med mistillid, men jeg synes, at man omvendt opererer med en blind tillid, når man ikke kan eller ikke vil se denne skævhed, og det er vel i virkeligheden det, der er baggrunden for, at jeg har fået henvendelser fra adskillige ældre politifolk, som siger, at retssikkerheden på dette område – også til ugunst for deres omdømme – er sænket, siden lokalnævnene blev indført. Det var sjældent, der blev afsagt dom i en sag om en klage over politiet, men muligheden forelå dog. Og det, at det er pillet ud, har ført til, at det er en forringelse. Det er et bevis på – hvad hr. Knud Lind måske ikke havde ventet af min mund – at der er fornuftige, besindige og retssikkerhedstænkende politifolk. Hr. Knud Lind er ikke repræsentativ for hele korpset, heldigvis.